

min Tale igennem, vil han ogsaa se, at alt, hvad der var indeholdt deri med Hensyn til Fremtiden, var diskonteret. Jeg vil endvidere udtale min Glæde over den virkelig fredelige og voksende fredelige Stemning, som gør sig gældende. Der kan jeg ogsaa være ganske enig i det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelse fra i Gaar, at man kan sige, at det danske Folk virkelig er i alle sine Kredse og i alle sine Klasser besjælet af Fredsvillie og Fredstrang.

Men jeg vil dog gerne benytte Lejligheden til at konstatere en lille Nuance, og det er den, som jeg har kunnet se og høre ud af de Taler, der er blevet holdt i Gaar og i Dag, nemlig at der fra Venstres Side var en virkelig og oprigtig Glæde over det, der nu er sket i Locarno og andre Steder, hvorimod saavel det ærede Medlem Hr. Pürschel som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen stadig fremhæver disse Ting med en vis Skepsis, kan man vel sige. Naar man nu skal frem ad den Vej, der er vist os her, er det af den allerstørste Betydning, at man fra alle Sider, der føler og tænker som de store Mænd, der har været sammen i Locarno, efter ringe Evne hjælper med og ikke tenderer mod at gøre det, der er sagt der, mindre og fremstille det, som om det var fremtvunget af Nødvendighed. Der har sikkert været Vanskeligheder nok dernede, og der har været stillet Fordringer om meget stor Selvbeherskelse og megen Koncilians og Imødekommenhed fra alle Sider for at naa dette Resultat. Derfor synes jeg, at vi her i Landet ikke skulde være tilbageholdende i noget som helst Punkt med Hensyn til vor Anerkendelse af, hvad der er sket der, men glæde os over hvert Skridt fremad i denne Retning uden Forbehold.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Holger Andersen — og det blev ogsaa fremdraget i Gaar af det ærede Medlem Hr. Pürschel, at jeg skulde have elimineret det konservative Folkeparti —, at jeg ved ikke, hvorfor denne Paastand er fremsat, eftersom jeg jo selv beskæftigede mig med det ærede Medlem Hr. Holger Andersens tidligere Udtalelser og ikke gjorde det helt saaledes, som han fremsatte det, idet jeg nemlig kun sagde, at jeg vilde gaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. Holger Andersen vilde være glad ved, at han ogsaa i Fjor havde fremhævet et Lyspunkt i Situationen. Med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser om min Perfektibilitet i Tidens Løb skal jeg sige, at jeg ved ikke, om jeg skal antage det som en Anerkendelse eller som en Bebrejdelse, men jeg vil gerne sige, at det har steds været min Bestræbelse

at følge lydært med Tiden og med Udviklingen, og jeg vil gerne gøre en Bekendelse her, og det er, at jeg i tidligere Tider har haft en ganske anden Tro paa den prestigegivende Evne i og fra militær Magt, end jeg nu har.

Holstein: Den Stilling, den højtærede Udenrigsminister indtager i denne Sag, er paa forskellig Maade bemærkelsesværdig. Da det socialdemokratiske Ministerium blev dannet i Foraaret 1924, og den højtærede Udenrigsminister, den daværende Gesandt i Berlin, havde indvilget i at indtræde i dette, skyndte han sig at pointere overfor Offentligheden, at han var ikke Socialdemokrat, at han tilhørte ikke noget politisk Parti, at han agtede kun at være diplomatisk Fagminister; dansk Partipolitik interesserede ham ikke, han havde af patriotiske Grunde stillet sin udenrigspolitiske Erfaring til Raadighed for en dansk Partifører, som var læns paa diplomatiske Emner og derfor nødstedt med Hensyn til sin Regerings Dannelse. En Kostbarhed som den tidligere radikale Udenrigsminister, Hr. Scavenius, laanes jo, som det vil erindres, ikke ud, end ikke til et Koalitionsministerium. Men det synes at være saa lykkeligt her i Landet, at det altid er muligt at finde en Gesandt, der er villig til at lægge udenrigspolitisk Navn til et hvilket som helst Ministerium, og altid muligt at finde Generaler, der er villige til at lægge Navn til en hvilken som helst Militærordning. Paa denne Maade er det ogsaa her i Landet til syvende og sidst muligt at forlige saglige udenrigske og militære Interesser med de snævre Partierinteresser.

Da nu den højtærede Udenrigsminister i Gaar betroede os, at Militærspørgsmaalet i saglig Henseende ikke vedkommer Udenrigsministeren, men er et Spørgsmaal om Folkevillie, som det maa blive Finansministerens og Forsvarsministerens Sag at løse, saaledes at den diplomatiske Fagminister kun har at udtale sig om, hvorvidt han er i Stand til at lede Udenrigstjenesten under den Militærordning, som de andre nu bliver enige om — da den højtærede Udenrigsminister altsaa ser saaledes paa dette Spørgsmaal, maa man virkelig lykønske den højtærede Statsminister til hans Valg af Diplomatenne til Udenrigsministerposten.

Dersom det socialdemokratiske Afrustningsforslag, som blev forelagt i Fjor, var blevet til Lov, saa vilde der fra den højtærede Udenrigsministers Side intet have været til Hinder for at tage Ansvaret for Ledelsen af Udenrigsministeriet. Dersom